»Dette er Ting, som vi vide. For at andre skal komme til at dele vor Tro, saa tillad mig at gentage nogle faa ofte udtalte Kendsgerninger. En Indbydelse til den første Internationale Konferents udgik for 9 Aar siden, og den holdtes i Byen Washington. Ved den Tid havde Kvindestemmerets Agitationen kun resulteret i fem Landes nationalt organiserede Arbejde. Følgende den kronologiske Orden for deres Organisation, saa var det de Forenede Stater, Storbrittanien, Australien, Norge og Nederlandene. To Aar senere — i 1904 — blev Alliancens Organisation fuldbyrdet i Berlin, og Forbund i Kanada, Tyskland, Danmark og Sverrig var parate til at træde ind. Disse 9 Forbund indesluttede i sig den organiserede Kvindebevægelse, og der var kun ringe Udsigt til en øjeblikkelig videre Udvidelse. Idag, blot 7 Aar senere, tæller vi 24 nationale Forbund og desuden korresponderende Grupper i 2 Lande. Er dette Beviis for en hurtigt tilbagevigende Bølge?

»Det vilde bedre svare til Kendsgerningerne om vi anvendte den stolte Pralen af det Britiske Kejserrige og sagde, at »*nu* gik Solen ikke mere ned i de Lande, hvor der arbejdes for Kvindernes Stemmeret.«

»Endvidere er Medlemsantallet i Verden blevet øget 7 Gange i de forløbne 7 Aar, og det er fordobblet siden London-Kongressen (1909). Endog i Storbrittanien, hvor Oppositionen tillidsfuldt erklærede, at Bevægelsen havde naaet sit Højdepunkt, har den Nationale Union — vor Medforbundne — tredobblet sit individuelle Medlemsantal, tredobblet sine indesluttede Selskaber og fordobblet sin Kassebeholdning siden da. En lignende Forøgelse af Medlemmer og Kassebeholdning er skeet i de to militante Grupper; og 12 uafhængige Stemmeretsselskaber har desuden dannet sig i nævnte Land. Medlemsantallet og Kassebeholdningen er ligeledes tredobblede i de Forenede Stater, og hver Præsident i et optaget nationalt Selskab har meldt Vækst i Antal, Pengebeholdning og Aktivitet. Denne Armé af Suffragister*) er blevet forøget med nye og enthusiastiske Tilhængere fra Maaned til Maaned, Uge til Uge. Vi har i denne Kongress budt Mænds Ligaer velkommen fra 5 forskellige Lande, de fire dannede i de sidste to Aar. To Ting er sikkert. For det første: Kvindebevægelsen er ikke en tilbagevigende Bølge — det er en mægtig indbrydende Flod, som fejer alt bort foran sig; for det andet: ingen menneskelig Magt, ingen Universitets Professor, intet Parlament, ingen Regering kan standse dens Komme. Den er et Trin i Samfundsudviklingen, og de evige Sandheder staar bagved den.

»De der ikke kender noget til vort Arbejde vil maaske sige: Hvad er det dog som denne Skare af Kvinder og Mænd gør? De gør alt hvad der er muligt, at menneskelig Sindrighed kan udfinde og menneskelig Udholdenhed kan udføre for at faa denne store ligegyldige Menneskeskare til at tænke.

»Da *John Stuart Mill* holdt sin berømte Tale i det engelske Parlament i 1867, sagde han: »Jeg tilstaar, at der mangler et stort praktisk Argument i Kvindesagen; Kvinderne holder ikke store Møder i Hyde Park eller Demonstrationsmøder i Islington!« og Parlamentet brølede af Latter over den komiske Idee, at Kvinderne skulde kunne gøre saadant. Men John Bull og Onkel Sam og hele Resten af Lovgivernes Broderskab er langsomme og træede. De har ringeagtet Kvindernes forstandige Henvendelser og har haanet deres i Tusindviis undertegnede Petitioner. Der maatte altsaa gøres noget i en anden Form for at vække deres Opmærksomhed. Derfor har Hyde-Park væ et Vidne til mangen Demonstration for Kvindernes politiske Ret, den ene større end nogensomhelst anden i Englands Historie, og en af disse Dage (17 Juni) skal en Procession gaae gennem Londons Gader, som er større end nogen anden, der har rejst sin Fane for en ønsket Sag. Der er intet Eksempel blandt Mænd i deres lange Kamp for at erholde Stemmeret paa en saadan Hengivelse, Selvfornægtelse og Inderlighed som den, Kvinderne har viist. Jeg troer at flere Penge er ydede, flere Arbejdere sat i Beskæftigelse, flere Møder holdte, flere Demonstrationer gjorte i Storbrittanien alene — for Kvinders Stemmeret end i hele Verden for Mænds Stemmeret.

»Dog siges der i alle Lande, at Kvinder ikke bryder sig om Stemmeret. Vi maa inderligt haabe, at intet andet Lands Regering ved sin Storhed vil foraarsage Kvinderne et saadant Spild af Tid, Energi og Penge, et saadant Offer, en saadan Lidelse som Storbrittanien har gjort.

»Men disse Demonstrationer er ikke begrænsede til Storbrittanien alene. To Tusinde Kvinder mødte ved Kanadas Parlament i Vinter og Tusinder samledes ved Lovgivningsbygningerne i de Forenede Staters Hovedsteder. En Procession af Ny-Yorks bedste Kvinder marscherede for nogle Uger siden gennem denne Stad som Protest mod dens Lovgivning. Sverrig har mere end fyldt sin store Circusbygning. Ungarn, Tyskland og Frankrig »demonstrere« og efter min Mening har intet Lands Kvinder viist mere selvopofrende Hengivelse, mere Idenskabelig Kraft end Bøhmens. Lærerinder og Kvinder i andre Fag holder Møder Nat efter Nat, villigt tagende denne Byrde foruden den de har om Dagen — for at Bøhmens Kvinder skal blive frigjorte. I vore forenede Lande holdes der Tusinder af Møder hvert Aar og Millioner af Brochurer uddeles, som fører vor Ansogning om Retfærdighed til Jordglobens fjerneste Hjørner.

»Der er sikkert svære Fejder, der venter os, men nu har vi vel udviklede Kvinder, hvis Hjerner er istand til at løse hvert Stridsspørgsmaal, der maatte møde dem. Der er Hænder, som er villige til at paatage sig hver besværlig Opgave; ja — og der er Kvinder, der er rede til at give endog deres Liv som Offer for Sagen. Det er fordi de er gennemtrængte af den uimodsigelige Logik, der ligger bagved vore Fordringer og den uimodstaaelige Magt, hvoraf vor bestandigt voksende Armé af Stemmeretskvinder i hele Verden er gennemtrængt. De gentager vor Fører, Susan B. Anthony's træffende Ord: »Failure is impossible!

Det er ikke alene den voksende Styrke af vor Kampmagt, som har fyldt os med denne mægtige Sejerstryghed. Der er virkelige Vindinger, som i sig selv kan klarlægge for Verden, at denne Bevægelses Maal er nær. Af de ni Forbund, som forenede sig for at danne Alliancen i 1904, har otte sikkret sig en blivende Ændring i Loven, som er et Skridt nærmere hen imod politisk Stemmeret. Og af de 24 Nationer, som er repræsenterede i denne Kongress, har Kvinderne fra de 15 Lande vundet større politiske Rettigheder end for 7 Aar siden. Disse Vindinger bevæger sig mellem, at man i Tyskland har tilbagekaldt Forbudet mod, at Kvinder maatte danne politiske Foreninger, og i Schweitz givet dem kirkelig Stemmeret. Baade i Frankrig, Italien og Belgien har Kvinderne faaet Stemmeret i de merkantile Raad (Handelsbestyrelserne) og i Danmark har man givet dem kommunal Stemmeret, ligesom de i Australien, Finland, Norge og Staten Washington har faaet politisk Stemmeret.

Blandt vore Delegerede tæller vi Kvinder, som er Parlamentsmedlemmer fra Finland, vi har en Regerings-Repræsentant fra Norge og en Kvinde-Fabriksinspekteur fra begge disse to Lande. Desuden har vi adskillige Byraadsmedlemmer fra de forskellige Lande. For syv Aar siden var ingen Kvinde valgbar til disse Stillinger.

Der har rejst sig et Forbund i Portugal, som har ført sin Kamp paa en ny Maade. Da man saae at den nye Konstitution ikke nægtede Kvinderne Stemmeret, ansøgte en medicinsk Doktor, Caroline Angelo, om at blive registreret som Stemmeberettiget, og da dette nægtedes, appellerede hun til Højesteret. Dommeren, Dr. Alfonso Costa, opretholdt hendes Forlangende, og saaledes besidder een Kvinde i Portugal de samme politiske Rettigheder som Mændene. Denne Kvinde har lige nu afgivet sin første Stemme. Hun var ledsaget af 10 Damer og blev modtaget med ærbødigt Bifald af alle tilstedeværende Mænd. Denne Bevægelse er udsprungen af en Forening bestaaende af 1000 kvindelige Medlemmer, hvis Formaal var at fremme Republikanismen i Portugal. Stemmeretsforeningen i Portugal er lille og ny, men Republikens Præsident og tre Medlemmer af Kabinettet er gunstigt stemt for at fremme Kvindernes politiske Rettigheder; og Foreningsmedlemmerne har Tillid til Parlamentets Velvillie. Det skulde i Sandhed være mærkeligt om Kvinderne i Portugal — uden nogen Kamp — skulde blive kronede med politisk Magt, som saa længe er bleven holdt tilbage fra andre Landes haardtkæmpende Kvinder. Men Retfærdigheden — ligesom Naturkræfterne — tager altid de Veje, hvor der er mindst Modstand, og derfor ser man, at det uventede skeer! Det er med særlig Hjertevarme, at vi ønsker denne nylig dannede og alt med Sejr kronede Gruppe »*Velkommen!*« i vor Alliance. Med Stolthed og Taknemmelighed har vi givet Ordre til at det portugisiske

*] Stemmeretsarbejdere.